

tantadruj

priloga primorskih gledališč

slovensko stalno gledališče
teatro stabile sloveno

SNG
NOVA GORICA

Gledališče Koper
Teatro Capodistria

primorske novice

Primorski
dnevnik

Prenesla me ljubezni je perut:
ljubezni ne ubrani zid kamén;
in kar ljubezen more, to si upa:
sorodstvo tvoje me ne zadrži.

William Shakespeare: Romeo in Julija
Gledališče Koper, sezona 2023/2024

Švedska uspešnica in slovenski mit na prehodu med starim in novim letom

Dober konec, dober začetek

Gledalci Slovenskega stalnega gledališča bodo lahko zaključili staro in začeli novo leto pod vtisom švedske uspešnice in slovenskega mita. Prihodnje sredo in četrtek ob 20. uri bosta v polnem sozvočju s prazničnim časom zaživele dve izredni ponovitvi predstave *Kakor v nebesih* Kaya Pollaka. Uprizoritev švedskega filmskega scenarija se je zelo dotaknila gledalcev, ki so sprejeli vse abonmajske ponovitve s stoječimi ovacijami.

Razlog za doslejšnji nadpovprečno navdušen odziv občinstva je prav gotovo v dejstvu, da se mnogi prepoznajo v komičnih, sentimentalnih, dramatičnih in vsakdanjih situacijah te zgodbe, ki nagovarja gledalce z močjo temeljnih vrednot, kot je pomen skupnosti, solidarnosti, povezovanja za skupni cilj, kar je tudi osnova vsakega zborovskega udejstvovanja. Ob vrednotah, glasbi, samih vsebinah, je velika vrednost predstave tudi zasedba, ki napolni oder z igralci in pevci. Vlogo dirigenta Daniela Darausa, ki se vrne v rojstni kraj in z vodenjem lokalnega cerkvenega zbora spremeni svoj pogled na življenje in dinamike celotne vaše skupnosti, odigra priznani igralec, pianist, skladatelj in pevec **Jure Ivanušič**. Umetniško jedro Slovenskega stalnega gledališča je prisotno v celoti na velikem odru, v tesnem sodelovanju s številnimi gosti.

Kakor v nebesih in Lepa Vida bosta z glasbeno noto spremljala konec starega in začetek novega leta.

FOTO: STUDIOBOR

“Skupnost” sestavljajo **Tina Gunzek, Primož Forte, Nikla Petruška Panizon, Franko Korošec, Vesna Maria Maher, Romeo Grebenšek, Gregor Geč, Elena Husu, Danijel Malalan, Dejan Pevčević** in na Švedskem rojena igralka **Mirel Knez**.

V “vaškem cerkvenem zboru” pojejo tudi zborovski in solo pevci ter glasbeniki **Julija Cante, Martina Ferri, Marco Ghersetich, Thomas Grill, Claudia Sedmach, Beatrice Zonta in Cecilia Zoratti**. Glasbeni vodja, ki je sodeloval na pevskih vajah, je skladatelj in dirigent **Patrick Quaggiato**. Združena skupina igralcev in pevcev izvaja v živo vse zborovske utrinke. Z njimi na odru sooblikuje glasbeni del predstave tudi violončelistka **Andrejka Možina**.

V novem letu up zoper obup prinaša Lepa Vida

Po krajšem premoru se bo novo leto v Slovenskem stalnem gledališču začelo 12. januarja s tržaško premiero koprodukcije *Lepa Vida*, ki je že debitirala na koprskem odru. Besedilo **Staše Prah** se ukvarja z današnjim pogledom na mit in zgodbo *Lepe Vide* in se sprašuje predvsem o pomenu hrepenenja. V tem mitu naj bi bile skrite nekatere poteze in usodni obrati, značilni za našo kolektivno zavest in dušo, kot so na primer arhetip matere, arhetip ženske, domotožje, odnos do tradicije, odnos do tujega in drugega, tudi uporništvu. Zato v uprizoritvi ne bodo manjkali Prešeren, Cankar, Roza in drugi, ki so mit o *Lepi Vidi* predelovali, prepisovali ter v njem iskali

metaforo za svojo oziroma družbeno bolečino, izgovor ali oprostitev. Glasbeno-gledališka uprizoritev, ki jo je **Marjan Nečak** režiral, opremil z glasbo in scenografijo, razpira teme, ki v narodovem spominu veljajo za tiste, ki Slovence zaznamujejo kot melanholične, nepotešene in podjarmljene. Uprizoritev bo sledila mitu, v katerem je Vida polnokrvna ženska, žena, mati in gospodinja, ki hrepeni, je drzna in močna in prevzema odgovornost za svoja dejanja. Je seveda tudi otožna, prevarana, jezna, pa vendar iznajdljiva in najpomembnejše - ne obupa. Vida in ustvarjalci uprizoritve verjamejo v boljši svet. Čeprav se zavedajo tragike realnosti, usode in moči zla, vsemu navkljub gledajo tja v obzorje, čez morje in vidijo, kako tam iz daljave prihaja svetla rešitev. •

Stalno slovensko gledališče se je poslovilo od dolgoletnega člana Antona Petjeta (1932 - 2023)

Povsem predan besedi in igralski izraznosti

Povsem predan igralski umetnosti. Ob spremljanju njegovih številnih, zelo raznolikih vlog, še posebej pa v neposrednem pogovoru z njim je Anton Petje potrjeval ugotovitev, da živi svoj poklic, da se povsem pooseblja s pripadnostjo teatru.

BREDA PAHOR
predsednica SSG

Ne gre samo za uresničitev osebnih želja ali pa mladostnih sanj, temveč za življenjski projekt, ki ga je treba potrjevati, graditi vsak dan s trdim delom. V pogovoru leta 2014, ko s(m)o mu tri primorska gledališča, novogoriško, koprsko in naše tržaško dodelila prestižno nagrado tantadruj, je odločno zatrdil, da je ključ do uspeha v igralski karieri garanje: izhodišče je lahko talent, dobrodošla je seveda tudi sreča, vendar, če ne gradiš, če ne delaš, če ne skušaš iz sebe iztisniti vsega, kar zmoreš, občinstva s svojim igranjem ne prepričaš, ne omrežiš.

In Anton Petje je na odru znal čarati in očarati: gledalci so vsakič pričakovali, da jih popelje v zgodbo, ki jo je razvijal s soigralci ali pa sam. S svojo prezenco je zapolnil oder ne glede na to, koliko jih je bilo na njem, če je nastopal v tragični ali komični vlogi, če se je moral potopiti v klasično ali sodobno delo.

Anton Petje se je rodil 3. oktobra 1932 v Gabrovki pri Litiji, umrl pa 17. novembra 2023 v Gabrovici pri Komnu. Po študiju na ljubljanski akademiji (AGRFT) je svojo igralsko pot začel v Celju leta 1959, nadaljeval jo je v Mariboru, nakar se je leta 1970 začelo plodno delovanje v Slovenskem stalnem gledališču. V njem je

Anton Petje v predstavi *Kontrabas* leta 1986

Petje, ki je postal eden najbolj prepoznavnih obrazov tržaškega teatra, v 36-letnem obdobju ustvaril nešteto nepozabnih vlog. Izoblikoval je pov-

sem svojstveni slog, ki so ga pomenovali petjetovska izraznost.

Že na začetku svoje igralske poti, v okviru ansambla SNG Maribor, je opo-

zoril nase, saj je za tri vloge prejel nagrado Prešernovega sklada. Naslednje prestižno priznanje si je prislužil leta 1974, ko je bil član tržaškega, našega teatra, in sicer Borštnikovo nagrado za vlogo Ščuke v predstavi *Za narodov blagor*. Leta 2006 so mu stanovski kolegi, igralci dodelili nagrado Marije Vera za življenjsko delo, v utemeljitvi so zapisali, da je Anton Petje mojster detajla, ki se je oplajal ob mojstrstvu italijanskih komičnih igralcev. Istega leta je zadnjič sodeloval s tržaškim teatrom, bil je Glas v predstavi *Spopad s pomladjo*, ki je nastala po romanu Borisa Pahorja. Kot že rečeno, je leta 2014 prejel še nagrado primorskih gledališč Tantadruj. Takrat s(m)o opomnili, da je veliko nastopal tudi v filmih, v televizijskih in radijskih igrah.

Tudi Petjetova osebna pot je bila povezana z gledališčem: še na akademiji je spoznal Bogdana Bratuž, s katero sta najprej v mariborskem nato pa še v tržaškem gledališču sestavljala igralski tandem. Bogdana Bratuž se je že pred dvema letoma poslovila od nas, danes se klanjamo igralski ustvarjalnosti Antona Petjeta in se poslavljamo od njega. Obe ma gre naša hvaležna misel. •

(iz govora predsednice SSG Brede Pahor na žalni seji)

Primož Forte je na jubilejni ponovitvi praznoval rojstni dan otroške uspešnice

Pedenjped je desetletnik!

Minilo je deset let, odkar je pobalin Pedenjped prvič razkazal svoje pedenjcarstvo malim gledalcem Slovenskega stalnega gledališča. Predstava po pesmih Nika Grafenauerja je ob letošnjem miklavževanju v Mali dvorani tržaškega gledališča praznovala svoj rojstni dan v razposajenem vzdušju pred polno dvorano s torto in z darilci, ki jih je prinesel sam Miklavž. Prirčnega druženja se je veselil tudi avtor priredbe, režiser in igralec Primož Forte, ki sta mu med gledalci zaploskala tudi otroka in partnerka Tina Gunzek.

ROSSANA PALIAGA

• **Kolikokrat sta vajina otroka gledala predstavo Pedenjped?**

“Štirikrat v živo, posnetek predstave - ko sem ponavljal tekst, pa vsaj desetkrat.”

• **Katera je skrivnost njenega uspeha?**

“Pedenjped je barabica, otrok, ki se uči na svojih napakah. Režija namenoma izpostavlja njegove spodrsaljaje in ponavljanje določenih napak. Sama predstava se v bistvu že začne s pomoto, ker igralcev ni. Gledalci zato prisilijo nekega 'šoferja', naj odigra predstavo skozi improvizacijo. Šofer nastopi kot Pedenjped, ki ima v mislih svoj 'red' in se mora skozi odraščanje naučiti, kaj je prav in kaj narobe. Otroci v dvorani morajo gledati sovrstnika na odru, čeprav ga igra štiridesetletnik.”

• **Najljubša Pedenjpedova napaka?**

“Veliko jih je. Meni je na primer zelo všeč situacija, ko Pedenjped nenadoma steče z odra, ker mora lulati, medtem pa mu Marko ukrade flavto, s katero se je Pedenjped pred tem igral. Takrat, skrit v ozadju, komaj čakam, da pridem nazaj in mi otroci povedo, da flavte ni!”

• **Se niste naveličali desetletnega ponavljanja iste predstave?**

“Ne, ker se generacije menjajo in so otroci vedno drugi. Je zgodba, ki jo predajaš naprej različnim generacijam, zato je zanimivo opazovati, kako otroci vsakič drugače spremljajo predstavo.”

• **Ste sami izbrali Pedenjpeda, da bi iz pesmic ustvarili predstavo?**

“Jaz sem izbral, moja partnerka, Tina Gunzek, pa mi je veliko po-

Primož Forte in Marko Škabar praznujeta desetletno sodelovanje v predstavi Pedenjped.

magala pri oblikovanju lika. Takrat še nisva imela otrok; kljub temu, da še ni imela tovrstnih izkušenj, mi je znala zelo dobro svetovati. Ko sem iz pesmic Nika Grafenauerja sestavljal zgodbo za predstavo, sem si predstavljaval 'plastično' izvedbo, ki ne bi delovala kot zaključena predstava in bi resnično ponujala pogled v otroško sobo, v katero Pedenjped povabi prijatelje.”

• **Se mogoče spominjate kakšne posebne ponovitve?**

“Nekoč sem igral v Novem Mestu tri predstave zapored, čez par dni pa je sledil nastop z neko drugo predstavo na Borštnikovem srečanju. Pedenjped je predstava, namenjena

predšolskim otrokom; ustvarjena je bila za majhne prostore, v Novem Mestu pa sem igral v veliki dvorani za več sto otrok. Trikrat zapored. In tako sem med tretjo predstavo nesrečno izgubil glas in sem moral potem uporabiti raznorazne zvarke, da sem lahko čez par dni nastopil v *Modernih nó dramah*, kjer naj bi imel žameten glas, kot v kakšni radijski igri.”

• **Od samega začetka te dolge gledališke zgodbe poudarjate dejstvo, da je uspeh zasluga celotne ekipe in da na odru stoji igralski tandem ...**

“Tako je. Želel bi se zahvaliti takratni umetniški vodji Diani Koloini, ki je dovolila, da sam režiram otroško

predstavo, v kateri tudi igram. Na začetku ni bila ravno prepričana, da bom zmogel, po desetih letih pa smo dokazali, da je bila to prava odločitev. Zahvalil bi se tudi Nani Forte in Juretu Ivanušiču za odlično glasbo, ki je še vedno aktualna in jo otroci radi prepevajo. Prav tako bi se zahvalil Petru Furlanu za sceno in Silvi Gregorčič za kostume. Največja zahvala pa naj gre mojemu 'kompanjonu' Marku Škabarju, ki je koprotagonist te predstave in brez katerega moj Pedenjped sploh ne bi obstajal. On sicer zelo nerad nastopa, ker je v osnovi odrski tehnik. Ob letošnji obletnici pa je priznal, da z užitkom sodeluje pri tej predstavi. Cilj je bil torej dosežen.” •

Začela se je 9. izvedba glasbenih matinej v SSG

Toplina nedeljskega glasbenega koticčka

Zimske nedelje so popolne za umirjene, prijetne trenutke, ki jih ponuja komorna glasba. Priljubljena tradicija matinej v gledališču se obnavlja že deveto leto in vedno pred polnoštevilnim občinstvom. Tako je bilo tudi tokrat, ko so gledalci vseh generacij preživeli decembrski dopoldan ob poslušanju resnične zgodbe in njene avtentične glasbene “kulise”.

ROSSANA PALIAGA

Nov niz Glasbenih matinej se je pričel namreč z glasbeno-gledališkim dogodkom, ki je nastal ob 330. obletnici rojstva skladatelja in violinista Giuseppeja Tartinija in je tokrat prvič zaživel v dvojezični obliki, saj sta bila recitatorja igralca **Francesco Gusmitta** in **Danijel Malalan**. Avtorja zamisli in glasbenika na odru pa sta bila čembalist **Luca Ferrini** in violinist **Črtomir Šiškovič**, ki je tudi umetniški vodja niza matinej v SSG in s katerim smo se pogovorili ob začetku priljubljenega cikla koncertov.

• **Bližamo se desetletnici matinej. Ste si od samega začetka predstavljali, da bodo postale tako priljubljena tradicija?**

“Odzval sem se temu izzivu, ker me je več ljudi v Trstu spomnilo, da ni več nekdanjega glasbenega abonmaja. Z ženo, ki je na začetku deloma sponzorirala koncerte, sva se odločila za to pobudo, ki je sedaj že tradicija. Posebno mi je pri srcu, da glasba na teh koncertih združuje ljudi različnih narodnosti. Zahvaljujoč Glasbeni Matici in SSG-ju se te matineje nadaljujejo, čeprav ni bilo samoumevno: odziv publike je bistveno pripomogel.”

Črtomir Šiškovič in Luka Ferrini sta prepoznavna ambasadorja Tartinijeve umetnosti.

• **Že desetletja se ukvarjate z likom in opusom Tartinija. Tokrat ste za začetek predstavili zgodbo njegovega življenja, v glasbeno-gledališki obliki. Kaj pa vas še vedno najbolj fascinira pri tem znamenitem mojstru?**

“Poleg njegovih violinskih vrlin in njegove glasbe me vedno bolj očara njegov izredno človeški odnos do ljudi, posebno do svojih učencev, ki so bili zanj kot otroci (na žalost svojih

ni imel) in do družine, ki ji je pomagal do konca življenja. Iz pisem lahko razumemo njegovo iskreno predanost Najvišjemu.”

• **Kako ste sestavili letošnji program oziroma kateri bodo glasbeni svetovi, s katerimi se bomo seznanili na naslednjih koncertih?**

“Poleg omenjenega se nam na drugem koncertu, 28. januarja, predstavlja sopranistka **Mateja Petelin Zo-**

bin in pianistka **Claudia Sedmach**, ki bosta raziskovali različne oblike ljubezni v glasbi na koncertu z naslovom *Les chemins de l'amour*. 25. februarja bo na vrsti pihalni kvintet iz Italije, ki bo ob bolj klasičnih delih zaigral tudi kvintet Slavka Osterca. Zadnja matineja bo marca nosila posebno sporočilo in pomen, saj je namenjena učencem Glasbene Maticice, ki so znamenje obetavne bodočnosti za Slovence v Italiji.” •

Potujoča razstava Gledališče Möderndorfer

Gledališka fotografija je lahko samostojna umetnost

Od 6. decembra do 13. februarja 2024 bo v foyerju Slovenskega narodnega gledališča Nova Gorica na ogled potujoča razstava Gledališče Möderndorfer, ki je nastala na osnovi monografije Gledališče Möderndorfer.

TEA ROGELJ
kustosinja razstave

Leta 2022 je izšla monografija *Gledališče Möderndorfer*, ki je unikum v slovenskem gledališkem založništvu - tako po obsegu (1216 strani) kot po vsebini. V njej se **Vinko Möderndorfer** posveča 106 uprizoritvam, ki jih je režijsko zasnoval v dobrih štirih desetletjih, od svoje prve režije leta 1980 v Eksperimentalnem gledališču Glej do krstne uprizoritve opere *Samorog* leta 2021 v SNG Drama in balet Ljubljana.

Avtor je ob izidu dela zapisal: "Po vsej verjetnosti te monografije ne bi bilo, če ne bi bilo izvrstnih gledaliških fotografov. /.../ Že v zgodnjih osemdesetih letih, pa tudi kasneje, se mi je zdelo, da bi bilo fino videti gledališče skozi občutljivo fotografovo oko. Da je gledališka fotografija lahko samostojna umetnost. Tudi danes imamo kar nekaj odličnih fotografov umetnikov, ki se zelo resno ukvarjajo z gledališko fotografijo, zato sem si najprej želel pričujočo knjigo sestaviti zgolj s kratkimi zapisi o uprizoritvah, glavnino pa bi predstavljale fotografije. Od gledališke predstave namreč ostanejo samo fotografije in pa vtisi, ki jih gledalci odnesejo s sabo. Vse ostalo se po zadnji predstavi spremeni v prah pozabe." Avtorjeve zapise tako "ilustrira" bogata slikovna oprema - monografija vsebuje blizu 1500 enot slikovnega gradiva.

Celotna razstava, ki sta jo pripravila Slovenski gledališki inštitut in Forum Ljubljana - slavnostno smo jo odprli junija na letošnjem Festivalu Borštnikovo srečanje, nedavno pa je bila na ogled v Slovenskem ljudskem gledališču v Celju in Prešernovem gledališču Kranj - vključuje izbor 46 fotografij iz različnih obdobij režiserjevega ustvarjanja. Z njo se podajamo na "prizorišča zločina", se pravi, v mesta in gledališča, kjer so uprizoritve nastale.

Vinko Möderndorfer v novogoriškem gledališču

Vinko Möderndorfer je v novogoriškem gledališču režiral šest uprizoritev, gledališče pa je leta 1996 uprizorilo tudi njegovo komedijo *Štirje letni časi*. Nazadnje je leta 2012 režijsko zasnoval dramo *Stari ko zemlja*, kakšnih pe-

tinštirideset. V monografiji je strnil tudi vtise iz našega gledališča in pisal o igralcih. Objavljamo dva odlomka, prvega o **Sandiju Krošlu**, ki je nastopil v poetični drami *Potujoče gledališče Šopalovič* - Möderndorfer jo je režiral leta 1986 še v solkanskem gledališču -, in drugega o Möderndorferjevi zadnji režiji v SNG Nova Gorica.

Möderndorferjev gledališki prijatelj Sandi Krošl

"Sandi Krošl je bil tudi zelo načelen človek. Z jasnimi stališči. Nekateri se v gledališču sicer niso vedno strinjali z njim, pa vendar sem imel občutek, da vselej misli zelo resno.

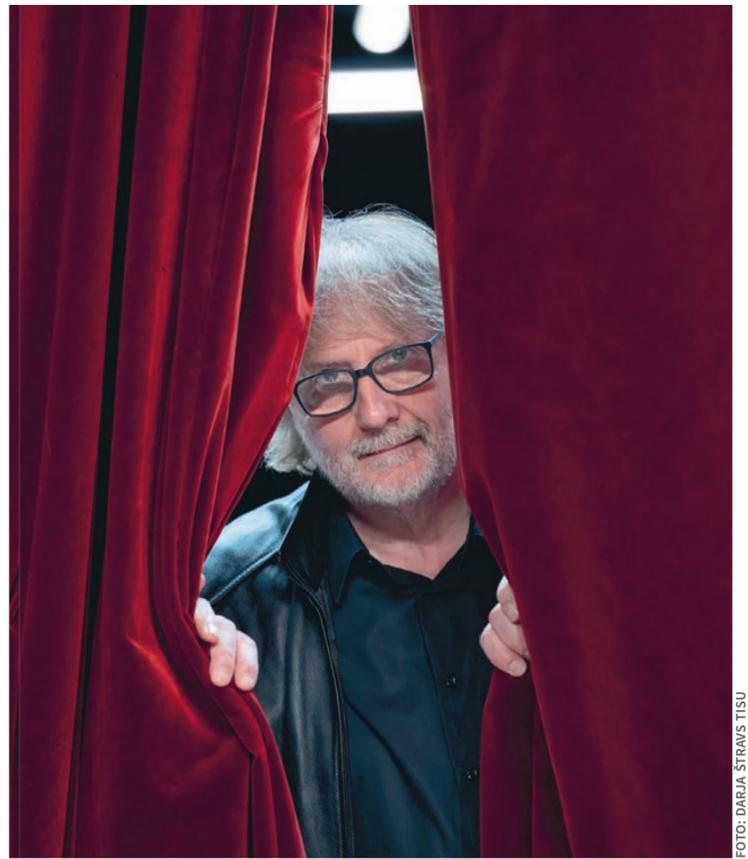
S *Potujočim gledališčem Šopalovič* so bili novogoriški gledališniki kmalu po premieri (1986) na gostovanju v Beogradu. V tistem času je socializem - v Sloveniji, še bolj pa v Srbiji - čutil ideološko nevarnost v pank gibanju. V gledališču je bil med odrsko tehniko zaposlen fant, ki je nosil pankovsko irokezo. V Beogradu so ga aretirali samo zaradi njegovega videza. Odpeljali so ga v pripor. Popolnoma brez razloga. Zvečer bi morali igrati predstavo. Gledališniki so bili sicer razburjeni, vendar so vseeno hoteli odigrati za beograjsko publiko. Sandi Krošl se je uprl. Rekel je, da ne bo stopil na oder, dokler fanta ne izpustijo. Bil je ogorčen. Ko so mi to povedali, sem bil ganjen in ponosen nanj in na celoten ansambel.

Fanta so izpustili in Sandi je odigral predstavo. Takšen je bil. Borben, pošten, krasen igralec. Tudi v svojem življenju je bil resnični vodja gledališke skupine. Med delom sem občudoval njegovo natančnost in profesionalizem, njegovo dobro voljo in energijo, ki jo je razdajal na vse strani.

Takrat sem bil še mlad režiser in od Sandija Krošla sem se naučil veliko."

Möderndorferjeva vrnitev v SNG Nova Gorica s *Stari ko zemlja*, kakšnih petinštirideset

"Kot režiser sem se v Slovenijo narodno gledališče Nova Gorica vrnil po

Vinko Möderndorfer na naslovnici monografije

FOTO: DARJA ŠTRAVS TISU

več kot dvajsetih letih od svoje zadnje predstave, *Havlove Skušnjave* (1990), ko me je k sodelovanju spet povabila umetniška direktorica Ira Ratej.

Gledališče se je med tem časom preselilo v veliko dvorano sredi mesta. Primorski gledališniki so končno dobili lepo dvorano in naziv Slovensko narodno gledališče Nova Gorica. S svojim dolgoletnim kakovostnim delom so si to brez dvoma zaslužili. A med študijem predstave *Stari ko zemlja* (2012) si kljub vsej imenitnosti novega gledališča nisem mogel kaj in sem se z nostalgijo spominjal gledališke dvorane v Solkanu, ki je bila v primerjavi z novogoriško kot nekakšna dnevna soba ali celo kuhinja - prijazen, domač in tople družinski prostor, v katerem smo ustvarjali. /.../

Predstava *Stari ko zemlja* je zame še posebej dragocena, ker sem spet lahko delal z igralcem Jožetom Hrovatom, s katerim sem na solkanski oder leta 1983 postavil Kunderovo *Burko*. Jože je kot mlad igralec, ki ga je režiral še mlajši režiser, igral glavno vlogo. Kot študent prvega letnika režije pa sem pri njegovi diplomski predstavi Cervantesovih *Treh mediger* (1978), ki jo je za svoj letnik študentov režiral profesor Miran Herzog, spuščal glasbo in pomagal pri postavljanju scenografije ter pospravljanju rekvizitov. Takrat sva se spoznala in postala dobra znanca, v zadnjih letih pa tudi prijatelja. Jože je bil predan ustvarjalec. Razmišljujoč in intenziven tako na vajah kot na predstavah. V sebi je nosil izjemno veselje in navihanost, kot tudi bridko otožnost. Bil je odlični filmski in gledališki igralec. Če bi bil rojen v večjem narodu, bi brez dvoma naredil veliko filmsko kariero.

Vlogo v predstavi *Stari ko zemlja* je ustvaril s tisto žlahtno norostjo, po kateri prepoznavamo igralske presežke. Bil je krasen človek. Izjemen in pošten prijatelj.

Medea je zelo posebna igralka. Rada ima poezijo, bere knjige, zanimajo

jo tudi druge umetnosti, ne samo gledališče.

Predvsem je Medea občutljiv človek, s prirojeno empatijo. V njenem značaju ni nobenega egoizma. Njen igralski ego je usmerjen navznoter, v njeno kreativnost, v njeno umetnost, zato je prav nič ne zanima forma, zunanji videz, zvezdnštvo, poziranje za trač revije ... Nikoli še nisem slišal, da bi Medea komu zavidala, da bi o kom govorila slabo, prej nasprotno, v vsakem človeku vedno najde najprej dobre reči. Za vsakega ima dobro besedo. To v gledališču ni običajno.

Kot režiser občudujem njeno delavnost; kadar se loteva nove vloge, to počne na zelo nenavadne načine; do skrivnosti igralske naloge se včasih priklonje povsem drugače kot njeni kolegi in zato so njene kreacije velikokrat nekaj posebnega, nenavadnega, nepredvidljivega, izven vseh stereotipov.

Medea zna zelo lepo pripovedovati. Zna biti skrivnostno žalostna in iskreno vesela. Dober pivski tovariš je in nikoli te ne izda.

V predstavi *Stari ko zemlja* ... je Medea Novak igrala robotko. Robotko, ki skrbi za demence ljudi. Njena empatija je del računalniškega programa, kar močno simbolizira odsotnost sočutja v kapitalističnem družbenem sistemu. Svet, v katerem živimo, se samo pretvarja, da skrbi za revne, stare in demence, da je sočuten in da mu je mar za sočloveka. Kapitalizem premore zgolj tiste emocije, ki prinašajo dobiček.

Empatija brez človeškega srca je zgolj hladen računalniški program.

Precej abstraktna naloga, ki pa jo je Medea opravila tako, da nas je na koncu kar malo stisnilo pri srcu, ko so robotko izklopili!"

*

Vir: *Vinko Möderndorfer, Gledališče Möderndorfer*. Forum Ljubljana, Slovenski gledališki inštitut, 2022.

Impozantno monografijo je moč kupiti v spletni knjigarni Buča d.o.o.

FOTO: FOTOTELEJE PAVŠIČ ZAVADLAV

Fotografija, ki je našla mesto v monografiji in na razstavi, je iz predstave *Stari ko zemlja*, ki so jo v režiji Vinka Möderndorferja postavili na oder SNG Nova Gorica leta 2012.

Predstave v prazničnem času

V vedri in barviti gledališki iluziji

Božična pesem vabi v novogoriško gledališče na silvestrski večer.

V prazničnem času in tudi na sam silvestrski večer bo v SNG Nova Gorica na sporedu družinski muzikal *Božična pesem* Charlesa Dickensa in Neila Bartletta. Spektakularna pravljična predstava v režiji **Ivane Djilas** z glasbo **Boštjana Gombača** ter odličnimi dramskimi, pevskimi in plesnimi nastopi bo pričarala pravo, a ne klišejsko atmosfero za zaključek leta.

28. in 30. decembra nas bosta ponovno razveseljevali komediji z

železnega repertoarja: najprej navihani, a tudi pikri *Realisti* **Jureta**

Vsak od nas ima dolžnost, da široko odpre svojega duha drugim ljudem in ga pošlje takega v svet.

IZ BOŽIČNE PESMI

Karasa - domišljen, aktualen, izviran kabaret je prejel številne nagrade in doživel čez sto ponovitev - in nato *Tutošomato*, zadnja iz niza glasbenih gledaliških uspešnic mojstrskega komedijanta **Iztoka Mlakarja**.

Najmlajši pa se bodo 29. decembra lahko znova družili z naslovnim junakom živopisane glasbene igrice *Antonton* v interpretaciji **Petra Harla**, ki že dvanajst let navdušuje nove in nove generacije otrok. •

Ob koncu leta

Razburkano, a vendarle uspešno!

• **MIRJAM DRNOVŠČEK**
direktorica SNG Nova Gorica

S poštovani ljubitelji gledališča!

Ob koncu leta se vsi oziramo nazaj in z distance premlavamo, kaj nam je prineslo smeh na usta, pa tudi, kaj vse se ni izšlo po načrtih. Moja prva misel ob tem premišljevanju je, da je bilo leto v gledališču spet razburkano, a vendarle uspešno. Ne glede na to, da nam je kovid še vedno mešal štrene, da smo morali odpovedovati in prestavljati predstave, da nam je višja sila dodobra premešala jesenske termine, smo vseeno izpeljali načrtovani spomladanski program in kot kaže, bomo tudi jesenskega uspešno pripeljali do konca. Še posebej pa sem vesela letošnjih nagrad. Med njimi izstopa uprizoritev *52 hertzov* **Tijane Grumič** v režiji **Mojce Madon**, ki je zasenčila vse predstave na priznanem festivalu Sterijevo pozorje v Novem Sadu (domov smo prinesli kar šest nagrad) in odmevala tudi na Borštnikovem srečanju v Mariboru, kjer je ekipa prejela prestižni nagradi. Prva je nagrada za režijo Mojci Madon, druga pa nagrada za mlado igralko

novi članici našega ansambla **Ivani Percan Kodarin**. In prav ko to pišem, je do nas prispela še ena lepa novica - letošnja Severjeva nagrada za igralske stvaritve v zadnjih dveh letih gre v roke igralcu **Matiji Ruplu**. Zasluženo.

Ob takih trenutkih s ponosom zrem v preteklo leto in se veselim prihodnjega, ki bo že zaznamovano s pripravami na Evropsko prestolnico kulture, v katero bo naše gledališče močno vpeto. Na eni strani bomo z izgradnjo amfiteatra pridobili nov uprizoritveni prostor, po drugi pa se bodo že pričeli projekti, s katerimi bomo še intenzivneje širili meje našega prepoznavnega prostora - od mednarodne konference Evropske gledališke mreže in festivala učilniških predstav do pričetka vaj za projekt *Dotik usode*, ki bo leta 2025 vsak mesec prinesel po en nov dogodek. A o tem kdaj drugič, zdaj je čas, da se zahvalim letu 2023 in z optimizmom zrem v 2024. Naj nam vsem prinese notranji in zunanji mir, da se bomo lahko velikokrat srečevali ali kot smo zapisali v novoletni čestitki:

Naj v letu 2024 naš duh osrečuje vašega in vaš duh našega!

Kolektiv SNG Nova Gorica •

Vabilo gledalcem, da ostanejo po predstavi in pokramljajo o videnem

Zbor za publiko prvič v Novi Gorici

• **MAJA POLJANEC NEMEC**

Zborom za publiko sem se seznanila na Momentovem Intimnem odru v centru GT22 v Mariboru. Po predstavi so prinesli prigrizek, gledalci pa so se posedli sem ter tja po stolah v dvorani in na odru. Prijetno vzdušje me je pritegnilo in že sem segla po prvem piškotku, a so nas, ustvarjalce predstave, kaj hitro usmerili proti izhodu, češ da je to prostor za neformalno druženje gledalcev. Radovednost me je čez nekaj časa premagala in pokukala sem v dvorano, kjer so gledalci med seboj sproščeno kramljali. Debata se je očitno razvila preko okvirov predstave, ki so jo pravkar gledali, vzdušje pa je bilo prijeto in neprisljano. Spodbudno.

Tako smo se Teater na konfini in Studio SNG Nova Gorica odločili, da tudi pri nas omogočimo prostor za izmenjavo mnenj med gledalci.

Zbor za publiko že od leta 2013 razvija ekipa partnerskih nevladnih organizacij (Bunker, En Knap, Maska, Mesto žensk, Moment Maribor, Gledališče Glej, Via Negativa, Hiša kulture Celje) kot format inovativnega in odprtega razmišljanja o aktualni produkciji sodobne scenske umetnosti. Pogovori se dogajajo v javni sferi in hkrati v intimnem ter varnem okolju, v katerem lahko gledalci med seboj delijo vtise, občutke, gledalske izkušnje in razmisleke o videnih predstavah. Moderatorsko ekipo Zbora sestavljajo tri aktivne ustvarjalke na neodvisni sceni - igralka in avtorica **Katarina Stegnar**, režiserka in dra-

maturginja **Lea Kukovičič** ter kritičarka in teatrologinja **Maša Radi Buh**.

Tokratni *Zbor za publiko* bo 21. decembra sledil predstavi *Avgust* Hermana Hesseja, moderirala pa ga bo **Lea Kukovičič**, ki prihajajoči dogodek povzame takole: "*Zbor za publiko* je namenjen gledalcem in ni pogovor z umetniki, kot bi si lahko mislili, temveč se brez umetnikov pogovarja skupina ljudi, ki se med seboj ne pozna, a ima skupno izkušnjo. *Zbor za publiko* je prva priložnost, da o predstavi odkrito delimo svoje občutke in poglede o pravkar videnem. Brez dlake na jeziku o tem, kaj nam je bilo všeč, kaj nam je šlo najbolj na živce in kako smo predstavo razumeli. Včasih šele skozi *Zbor za publiko* razumemo, kaj zares smo gledali." •

Zbor za publiko bo sledil predstavi Avgust 21. decembra.

ŠTORIJE IZ GLEDALIŠČA

Skrivnostni gospod

• **MIHA NEMEC**
igralec SNG Nova Gorica*

Gledališče je nekakšno križišče, (tro)meja med resničnostjo, fantazijo in iluzijo. Skratka, prostor, ki vzbuja radovednost, čarobnost, lahko pa tudi straši, celo zbuja odpore ...

Pred letom dni sem na Festivalu Gotropolis organiziral in vodil projekt *Karavana*, interaktivni sprehod skozi zgodovinske in mitske zgodbe, po katerih so poimenovane ulice obeh obmejnih mest - Nove Gorice in

Gorice. S sprehajalci smo se napotili po ulicah, na katerih smo s soustvarjalci sprehajalcem pripravili manjše "gledališke" intervencije, ki so počasi brisale mejo med resničnostjo ulic in novo nastajajočim pogledom nanje.

V spomin se mi je vtisnil dogodek, ko smo se vzpenjali po Sončni ulici, ki vodi k samostanu Kostanjevica. Šli smo proti grobnici francoskega kralja Karla X., Burbona, in domišljijo sprehajalcev sem ravno polnil z zgodbo o žirafi, ki jo je Karel X. prejel kot diplomatsko darilo egipčanskega kralja - šele tretji žirafi v Evropi v

vsej zgodovini. Eden od soustvarjalcev v skupini je nosil velikanski vrat žirafe, štiri metre visoko lutko, ki je sama po sebi v resničnost vnašala občutje nevsakdanjosti. (Žirafa je zaščitni znak Festivala Gotropolis in spreminjanja pogleda na resničnost, poimenovano "žirafikacija".)

V tem se je mimo nas naključno sprehodil moški, star približno 70 let, v nadvse izbrani obleki, redkih tankih rdečih las, malce preveč prepoten po obrazu, a prijeto odišavljen, z nadvse lično sprehajalno palico. Njegov korak je bil eleganten, tak, ki je

vzbujal asociacije o nekem drugem času, neki drugi družbeni kategoriji ljudi - aristokraciji ... Mož se je v enakomernem gibanju, ki ga skupina sprehajalcev ni niti malo zmotila, sprehodil "skozi" nas. Vsem nam je zastal dih. Meni, ker mi je njegova pojavnost, po vseh intervencijah, ki sem jih pripravil pred tem, pomenila vmešavanje življenja v dogodek, kot da bi življenje samo hotelo dodati svoj pečat k našemu gledališčenu realnosti. Sprehajalci so bili prepričani, da je gospod seveda igralec, ki sem ga oblekel v gledališkem fundusu in da je njegov mimohod del

režije, nova intervencija. Povedal sem jim, da ni, a mi niso povsem verjeli.

Kdo je bil ta skrivnostni gospod, ki nas je s svojo pojavnostjo začaral? Tega verjetno ne bom nikoli izvedel, ne vem niti, če bi si želel ... V moji domišljiji ostaja kot potomec katere od vej Burbonov, ki se je tistega sončnega dne odločil obiskati grobnico slavnega prednika. •

* **Miha Nemeč** bo kot *Oče* v januarski prvi slovenski uprizoritvi *Pasolinijevega Ubeseđovanja* nastopil v osrednji vlogi.

Jubilejna, 50. številka Tantadruja

Priloga, ki združuje primorska gledališča, dnevnika ter gledalce in bralce

V Gledališču Koper je vzniknila že prenekateri zamisel, ki se je s presejanjem lokalnih meja in vnovičnim povezovanjem Slovencev istega geografskega, a obenem večjezičnega in večkulturnega območja sprva zdelo drzna, celo neuresničljiva. Po prvi takšni zamisli, primorski gledališki nagradi tantadruj, je pred petimi leti vzniknila tudi zamisel o Tantadruju, skupni časopisni gledališki prilogi treh primorskih gledališč, ki v tem mesecu praznuje svoj prvi jubilej - 50. številko.

FOTO: MAJA PERTIC GOMBAC

V uvodniku k prvi številki priloge decembra leta 2018 je njena pobudnica, direktorica in umetniška vodja Gledališča Koper **Katja Pegan** zapisala, da si želi, da bi s to prilogo prišlo gledališče bližje bralcem, da bi spoznali, predvsem pa razumeli, da "na tem delu države le povezani predstavljamo močno gledališko fronto, ki s svojo umetniško izraznostjo in močjo predstavlja Primorsko ter njenega nemirnega in svobodnega duha". Koliko je priloga v petih letih izhajanja bralcem približala gledališče in uprizoritvene umetnosti sploh, bi lahko odgovorila le temeljita anketa med bralci Primorskih novic ali Primorskega dnevnika, zato smo za kratek komentar o prilogi - kako smo jo sprejemali ob njenem rojstvu in kako jo sprejemamo danes, predvsem pa, kaj nam ima povedati - povprašali njene nekdanje "botre".

Tantadruj naj ostane!

"Tantadruj je eden od 'otrok' pogovora, ki sva ga imela pred leti na nekem dogodku v Boljuncu s tedanjim urednikom Primorskega dnevnika Saškom Korenom. Ni je namreč bolj samoumevne stvari od sodelovanja dveh slovenskih medijev, ki nastajata v dveh državah, in to le nekaj kilometrov narazen. Če gre za časopisa - in ti že nekaj časa niso v najboljši koži - je samoumevnost toliko večja. Odtlej so zaživeli številni skupni projekti in z današnjimi očmi je težko razumljivo, da izmenjave oziroma rednejšega sodelovanja dotlej ni bilo.

Ob Katjini ideji o skupni prilogi je bilo v različnih službah Primorskih novic, tudi v uredništvu, kar nekaj pomislekov, a se kot odgovorni urednik o tem nisem želel resno pogovarjati. Kdor ne razume, ne razume. Tantadruj ima namreč zelo pomembno vlogo, saj idejo o enem narodu v dveh državah jemlje skrajno zares. Meje ne želi videti in k temu spodbuja Slovence z obeh strani. Za-

to je dragocen, pomemben, odpira okno v svet. Želeti si je, da bo nekoč pogledal tudi čez hrvaško mejo.

Zato sem vesel in ponosen, da je tisti pogovor v Boljuncu obrodil številne sadove, nekatere so pustili oveneti, pojavili so se novi, a Tantadruj ostaja. Želim mu, da ga ozkogledi odločevalci, ki medije razvijajo s siromašenjem, pustijo čim dalj pri miru."

Antiša Korljan, odgovorni urednik Primorskih novic v obdobju 2014-2020

Priloga, ki trdno povezuje Slovence iz istega kulturnega in jezikovnega območja v celoto

"Povezovanje z matico in čezmejno sodelovanje je vse od leta 1954, ko je bila dokončno oblikovana državna meja, kakršna je še danes, primarno poslanstvo Primorskega dnevnika. Tudi zgodba o tem, kako povezati medijske hiše z obeh strani meje, ima precej dolgo brado. Dnevnika Primorski dnevnik in Primorske novice sta po letih občasnih, a praviloma jalovih dogovarjanj na ravni uprav, odločneje stopila na pot sodelovanja leta 2016, ko sva se tedanja odgovorna urednika - moj sogovornik je bil Antiša Korljan - sporazumela za neposredno sodelovanje med uredništvoma. Ni šlo ravno za oranje ledine, pa vendar še nikoli v preteklosti ni bilo to sodelovanje - v obliki izmenjave vsebin - tako sistematično kot poslej. Logično je zato, da sta oba dnevnika z navdušenjem pristopila k pobudi o skupni mesečni prilogi treh primorskih gledališč Tantadruj, ki s sporočilno močjo gledališča in (slovenske) besede zagotovo najbolj trdno povezuje Slovence iz istega kulturnega in jezikovnega območja v celoto in mora to vlogo odigrati tudi v prihodnosti."

Aleksander Koren, odgovorni urednik Primorskega dnevnika v obdobju 2015-2019, od lani predsednik upravnega odbora založniške družbe DZP - PRAE

Odstira skrivnosti ustvarjalnega procesa uprizoritve in olajša vstop v srž gledališkega dela

"December 2018. Kot Tantadruj smo bili. Malce prismuknjeni ... in dobrušeni ... in dobro misleči ... in v gledališko prihodnost zazrti ..., takrat.

In nastal je Tantadruj: napovedi gledaliških predstav, eseji, anekdote, strokovni članki, portreti igralcev, intervjuji ..., zrcalni odsev zanimivega skupka dogajanj v treh primorskih gledališčih, ki se mesečno bere v dveh prilogah dveh osrednjih primorskih časopisnih hiš.

Neverjetno, edina zgolj in samo gledališču namenjena časopisna edicija v Sloveniji in domnevno tudi v Italiji. Verjeli smo takrat in verjamemo danes v moč Tantadrujevih zvoncev, ki jih je moral štirideset zbrati. Presegli smo ga, tega božjega otroka: 50 smo jih nanizali v petih letih in ni jim konca ...

Časopisna priloga Primorskih novic in Primorskega dnevnika Tantadruj naj še omogoča uvid v umetniško delo, odstira skrivnosti ustvarjalnega procesa uprizoritve, olajša vstop v srž gledališkega dela tudi po petih letih in po svoji petdeseti, jubilejni številki."

Maja Jerman Bratec, direktorica SNG Nova Gorica v obdobju 2016-2021

Pred Tantadrujem je še dolga pot

"Povezovanje gledališč pri ustvarjanju skupnih projektov že dolgo ni več novost, v času finančnega primeža je postalo celo nuja in primer dobre prakse, ki sta ga s skupno prilogo Tantadruj v polje medijske krajine na specifičnem prostoru ob meji uspešno prenesla oba osrednja primorska časnika. Toda bolj kot njuno povezovanje in njuna povezovalna vloga med gledališči in bralstvom z obeh strani meje me ob koncu prve 'petletke' veseli dejstvo, da nam je s prilogo v pravem tre-

nutku uspelo premostiti novinarsko podhranjenost obeh časnikov, ki tako kot drugi sorodni dnevi časopisi največkrat varčujeta prav tam, kjer je to najmanj potrebno - na straneh kulture, seveda. Zato verjamem, da nam je s prilogo uspelo zapolniti vrzel, ki se nevarno širi po populističnih medijih in gledališče razume le še kot eno od zabav. Prepričan sem, da so naši članki dovolj strokovni, intervjuji dovolj zanimivi, napovedi dovolj domiselne in refleksije o gledališču dovolj globoke. Verjamem tudi, da se krog bralcev širi, da nagovarjamo tudi tiste, ki v gledališče ne hodijo pogosto, predvsem pa širimo zavest o skupnem primorskem, mediteranskem (gledališkem) prostoru, in vem, da je zaradi vsega naštetega pred Tantadrujem še dolga pot."

Miha Trefalt, dramaturg v Gledališču Koper in avtor koprskih strani Tantadruja

Vzajemno oplajanje, a tudi avtonomno oblikovanje kulturne in medijske krajine

"Da gre za skupno in obenem samostojno prilogo, ima poseben pomen ter močno simbolično sporočilo treh primorskih gledališč in dveh primorskih časopisov, ki se vzajemno oplajajo, a tudi avtonomno oblikujejo kulturno in medijsko krajino ter s prilogo Tantadruj, ki je dobila ime po istoimenski gledališki nagradi, pa skupaj krepijo pripadnost enotnemu primorskemu in slovenskemu kulturnemu prostoru, kjer se tudi slovenska narodna skupnost v Italiji močno istoveti, saj nas združujejo navade, običaji ter predvsem jezik in kultura v širšem pomenu besede, obenem tudi dolgoletna tradicija gledališke umetnosti na zahodnem robu slovenskega naseljenega območja, tudi v povezovalni vlogi med različnimi narodnostmi, ki sobivajo na tem prepišem, a vendar edinstvenem prostoru."

Danijel Malalan, direktor Slovenskega stalnega gledališča

Zaključek leta v Gledališču Koper

Ko je v darilu zabava, umetniški užitek pa tudi razmislek

Na mesec dobrih želja, prijateljskih objemov in iskrenih stiskov rok pa tudi veselja, zabav in praznovanj doma ali na prostem so se v Gledališču Koper dobro pripravili. Z izbranim decembrskim programom so že nagovorili tako zahtevnejše občinstvo kot tiste, ki si želijo spročenega smeha, za zaključek leta pa so v program uvrstili dve gledališki uspešnici in koncert.

Že to soboto, 23. decembra, si bodo ljubitelji komedije glasbe in plesa, predvsem pa zimzelenih melodij, ki jih je prepevala legendarna **Marjana Deržaj**, lahko ogledali uspešno Willyja Russella, monokomedijo *Sanja Valentin*, ki je v režiji **Katje Pegan**, direktorice in umetniške vodje koprškega gledališča prerasla v odrski spektakel z več kot tridesetimi nastopajočimi. Čeprav gre za "žensko" komedijo - *Sanja Valentin*, gospodinja srednjih let, se po letih življenja s čustveno oddaljenim možem odloči za potovanje v Grčijo, kjer znova odkrije vse, kar je pogrešala doma, zato sklene, da se domov več ne vrne - bo ogled predstave koristen tudi za močnejši spol. Nekaterim v spodnjo budo, drugim v opozorilo.

V naslovni vlogi bo nastopila igralka **Anja Drnovšek**, ki pravi, da razume, da v življenju lahko "obtičiš, cepetaš na mestu, ne znaš se premakniti, narediti prvega, odločilnega koraka. Življenje te takrat zaobide, in ko se morda prvič vprašaš, kje pa sploh je moje življenje, se zaveš, da imaš 42 let in da je mladostno upornišvo v tebi že zdavnaj zamrlo. To je zgodba Sanje Valentin". Na poti do sončne Grčije ji bosta pomagala še igralca **Mojca Partljič** in **Mak Tepšič**, plesalci, pianist **Robert Vatovec** in 20-članska vokalna skupina Deve.

Na povsem drugačno pot odhaja Vladan, glavni lik v uprizoritvi po Vojnovičevem romanu z enakim naslovom *Jugoslavija, moja dežela*, ki si jo bo v koprskem gledališču v koprodukciji z Gledališčem Prijedor mogoče ogledati prihodnji četrtek, 28. decembra. Uprizoritev v režiji **Marka Misirače**, ki je od premiere leta 2021 na mednarodnih gledaliških festivalih osvojila kar 12 nagrad, je zgodba o iskanju očeta, oficirja nekdanje Jugoslovanske ljudske armade, danes vojnega zločince na begu pred oblastmi, ki je malega Vladana in njegovo mamo nenapovedano zapustil v začetku devetde-

28. decembra bo oder Gledališča Koper znova zasedla uprizoritev *Jugoslavija, moja dežela*.

setih in od takrat v otroških očeh obveljal za mrtvega. V glavnih vlogah tega tesnobnega potovanja, na katerem se mora Vladan soočiti s svojimi življenjskimi travmami, strahovi in ponovno najti svojo identiteto, bosta nastopila koprski igralec **Blaž Popovski**, ki je za vlogo Vladana prejel nagrado za mladega igralca, ter za vlogo Očeta večkrat nagrajeni prvak banjaluškega gledališča **Boris Šavija**, ki verjame, da se nihče ne rodi niti kot zločinec niti kot dober človek: "Zaradi tega sem nenehno sestavljal nekakšen kaleidoskop vseh tistih prizorov, ki se pravzaprav dogajajo iz percepcije glavnega lika, ki ga igra Blaž Popovski. Trudil sem sem, da njegovega očeta predstavim s tega zornega kota, s percepcije očeta skozi oči lastnega sina, kar je zanimiva izkušnja."

Leto bodo v Gledališču Koper sklenili s koncertom. Na silvestrski večer bodo ljubitelji glasbe lahko prisluhnili glasbenemu sprehodu med najlepšimi valčki, priljubljenimi popevkami, mjuzikali in opernimi napevi v

Sanja Valentin bo v Grčijo odpotovala 23. decembra.

izvedbi Obalnega komornega orkestra ter solistov **Tjaše Fajdiga** in **Žige Laknerja** pod taktirko maestra **Patrika Grebla**.

Razlogov za obisk Gledališča Koper ob koncu leta je torej dovolj. Vse,

kar potrebujete, je le nekaj prostega časa in pravočasno rezervacijo vstopnice, ki je lahko tudi popolno novoletno darilo. Z njo boste podarili zabavo, umetniški užitek pa tudi razmislek. •

BILO JE NEKOČ ...

Že desetletje in pol z Gledališčem Koper v novo leto

Nadaljujemo z nizom objav, s katerimi bomo do konca sezone "po mesecih" skušali odgovoriti na vprašanje, kje je bilo Gledališče Koper pred desetletjem ali dvema desetletjema in na kaj so danes v koprskem gledališču lahko ponosni. Torej, bilo je nekoč v decembru leta ...

• 2000

Prva premiera (neuradno prve sezone) Gledališča Koper; *Živalske novice Primoža Suhadolčana* v dramatisaciji **Mihe Trefalta** režira **Katja Pegan**.

• 2007

50. ponovitev *Duohtarja pod mus!* **Iztoka Mlakarja** v režiji **Vita Tauferja** in soprodukciji Gledališča Koper in SNG Nova Gorica.

• 2008

Izid poskusne (pilotne) številke občasnika za mlade gledališke zanesenjake *Svetilnik*.

• 2009

Na zadnji dan v letu v gledališču prvič pripravijo silvestrsko prireditev; vokalni trio *Eroika* le v nekaj dneh razproda dvorano. Silvestrske prireditve ali predstave v naslednjih letih postanejo stalnica, tudi v obdobju korona virusa, ko gledališče silvestrsko

dogajanje neposredno prenaša po spletu.

• 2013

Po krajšem angažmaju v SSG Trst članica koprškega ansambla postane dramska igralka **Tjaša Hrovat**.

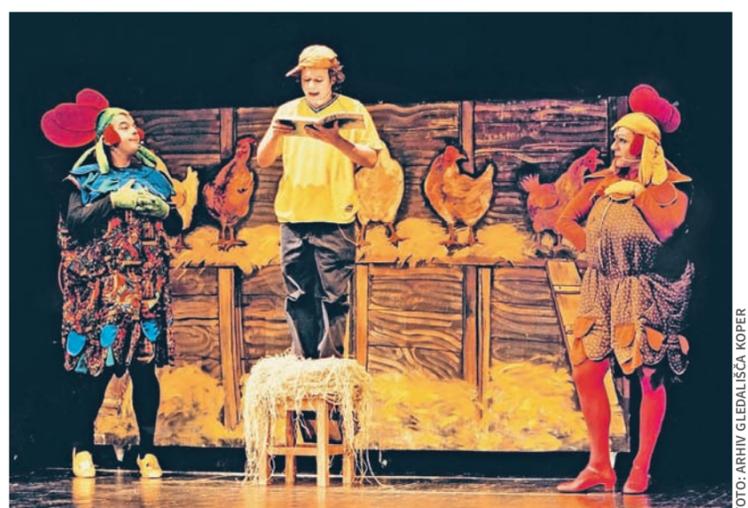
• 2017

Muzikal *Trač Gašperja Tiča* in *Davorja Hercega* v režiji **Jake Ivanca** in soprodukciji z Mestnim gledališčem ljubljanskim doživi 50 ponovitev.

• 2021

Televizija Koper pod naslovom *Moč igre* predvaja posnetke petih predstav Gledališča Koper in pogovorov, ki jih s koprskimi igralci na odru velike dvorane vodi dramaturg **Miha Trefalt**.

Začetek akcije *Mecen* meseca, s katero se gledališče še tesneje poveže z gospodarstvom; prvi mecen meseca postane družinsko podjetje **K2 PAK d.o.o.** •

Uprizoritev *Živalskih novic* po zgodbah *Primoža Suhadolčana* z enakim naslovom v režiji **Katje Pegan** ima v zgodovini koprškega gledališča posebno mesto; bila je krstna in hkrati prva uprizoritev (neuradno prve sezone) Gledališča Koper, uprizoritvena predloga **Mihe Trefalta** je postala del učne snovi za tedanje učence 4. razredov OŠ, uspeh uprizoritve, v kateri so nastopili **Vojko Belšak**, **Gregor Geč** in **Janko Petrovec**, pa je narekoval "remake" v dramatisaciji in režiji **Ajde Valcl** v sezoni 2016/2017 v soprodukciji s SNG Nova Gorica.

FOTO: KLEMEN BATAGELJ / MEDIASPEED

V novembru sta v SNG Nova Gorica potekali dve premieri. Sredi meseca je bila v okviru Studia SNG Nova Gorica v režiji Radoša Bolčina premierno uprizorjena drama Oleanna Davida Mameta. V intimni, a nadvse drzni in napeti predstavi, ki je zgrajena na divjih dialogih izključno dveh igralcev, sta v napetosti držala publiko do zadnje besede. V naslovnih vlogah sta nastopila Radoš Bolčina, član igralskega ansambla novogoriškega gledališča, in mlada igralka Tina Resman, ki je prvič zaigrala na tem odru kot gostja. Ponovitve predstave bodo v SNG Nova Gorica ponovno v februarju.

FOTO: KLEMEN BATAGELJ / MEDIASPEED

Konec novembra je na velikem odru SNG Nova Gorica zaživela koproducijska predstava Pod svobodnim soncem. Vojnovičeva odrska adaptacija je tako kot epopeja Frana Saleškega Finžgarja pravi spektakel, za katerega je poskrbel, da je zasijal v polnosti, režiser Aleksandar Popovski, ki je k sodelovanju povabil odlične zunanje ustvarjalce, med katerimi so bili kostumografinja Jelena Proković, oblikovalka maske Špela Ema Veble, koreografinja Rosana Hribar, avtor likovne podobe, tudi avtor stripa, Damijan Stepančič, animator in oblikovalec videa Miran Bratuš, avtor glasbe Boštjan Gombač in drugi nepogrešljivi asistenti. V preišljeno izbrani igralski zasedbi glavni lik Iztoka igra Matija Rupel, tudi letošnji prejemnik Severjeve nagrade.

V sklopu predstavitev knjižnega prvenca Na drugi obali, v katerem je Boris Šuligoj, novinar in dolgoletni dopisnik s Primorske za časnik Delo, kalejdoskopsko združil 38 člankov, ki jih je napisal v zadnjem desetletju in pol, je avtorja in njegov prvenec v koprskem gledališču na začetku meseca predstavil novinar Televizije Koper Dejan Jelačin. S knjigo, po mnenju mnogih literarnim spomenikom slovenskemu Primorju in njegovim ljudem, se je Šuligoj dotaknil tudi Gledališča Koper ter njegovo delo in ustvarjalnost približal bralcem po vsej Sloveniji.

Konec prejšnjega meseca je na odru Gledališča Koper prvič gostovalo HNK Zagreb. Uprizoritev Krleževe dramske komedije Leda v režiji Franke Perković so si na povabilo veleposlanika Republike Hrvaške v Sloveniji, gospoda Borisa Grigića, pred polno dvorano koprškega gledališča ogledali tudi veleposlanik Kosova, gospod Valdet Sadiku, predstavniki veleposlaništva Črne gore, gospa Nina Ukmar z Ministrstva za kulturo RS, gospa Nataša Goršek Mencin, namestnica vodje predstavništva Evropske komisije, gospod Božo Dimnik, častni konzul Republike Hrvaške v RS, ter župana MOK in Občine Izola, Aleš Bržan in Milan Bogatič.

FOTO: SSG

Že pred prazniki so se začele vaje za predstavo, ki bo debitirala februarja kot nova uprizoritev SSG. Režiser Franco Però bo postavil na oder gledališko adaptacijo romana Alberta Camusa Tujec. V predstavi bodo igrali Boris Ostan, Jurij Drevenshek, Primož Forte, Tina Gunzek in Elena Husu.

FOTO: SSG

Tadej Pišek je nastopil s predstavo Mehurčki po pesniški zbirki Otona Župančiča pred gledalci Oddelka za mlade bralce pri NSK v Narodnem domu v Trstu. Uspešno sodelovanje med gledališčem in knjižnico se nadaljuje z lepim odzivom otrok, ki jim domačnost z branjem omogoča lažje razumevanje pravljic, tudi v verzih.

Tantadruj je skupna mesečna čezmejna priloga treh primorskih profesionalnih gledališč. V času gledališke sezone izhajajo vsako tretjo sredo v mesecu in sicer hkrati v Primorskih novicah in Primorskem dnevniku.

Izdajateljica:
Primorske novice, d.o.o. Koper, s.r.l. Capodistria
Cesta Marežganskega upora 2, 6000 Koper
Primorski dnevnik
Ulica Montecchi 6, Trst

UREDNIKA IN REDAKTORICA: Maja Pertič Gombač
SOUSTVARJALCI: Miha Trefalt (Gledališče Koper), Ana Kržišnik Blažica, Martina Mrhar in Metka Sulič
(Slovensko narodno gledališče Nova Gorica)
ter Rossana Paliaga (Slovensko stalno gledališče Trst)

ELEKTRONSKI NASLOV: kultura@primorske.si
SKUPNA TISKANA NAKLADA: 28.000 izvodov.